

IX. évf. 6. szám 2018. június 10.

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

„Jó Atyánk Istenünk, Te taníts bennünket, Jézus Krisztus útján vezesd a lelkünket. Szentlelked ereje növelje hitünket. Amen

„JÓL VAN!”

Itt a tanév vége, hamarosan bizonyítványosztás. Ilyenkor mindig előjön a kérdés, lehet-e a hittant osztályozni. Lehet-e arra jegyet adni, hogy mennyire hisz a gyerekek?

Félretéve azt a liberális nyafogást, hogy hittanórán is joga van a gyerekeknek nem hinni (a kedves szülő, miért nem etika órára íratta be a gyermekét!), először is tisztázni kell, hogy a hittanóra a hitben való nevelésről és tanításról szól. Vannak kedves és aranyos szülők, akik azt mondják, hogy mindegy, milyen felekezetű a hittan, lényeg, hogy ott rosszat nem tanul a gyermek. Mi, hittanoktatók valóban igyekszünk arra, hogy jót tanuljon a gyermek, ez az etika egyébként, a helyes és jó cselekedetek ismeretének oktatása. De mi szeretnénk valami többet is adni ennél a gyermeknek ... az Istennel való találkozás nagy lehetőségét.

Mert a hittan azon alapszik, hogy Isten megismerhető, ráadásul Ő akarja megismertetni magát velünk, különösen a gyermekekkel. Talán ismerősen cseng Jézus szava: *„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Márk 10:14)*. A hittanóra ezért mindig annak az alkalma, hogy a gyermeknek utat készítsünk Jézushoz.

Ez az útkészítés részint ismeretek átadásából áll. El kell mondani, ki az a Jézus, ki az az Isten, mit tett, mit mondott. Ezek az ismeretek megjegyezhetőek, megérthetőek. Az ismeret elsajátítása minden értelmes gyermek számára adott, és nem jelent különösebb szellemi megterhelést, hiszen gyakran játékos formában tanítjuk őket. Ezt az ismeretet lehet számon kérni és osztályozni. Ebben a hittan semmiben nem különbözik a magyar-, a történelem órától. Tudni kell, ki volt Arany János. Tudni kell, hogy miért harcoltak a magyarok 1848-ban.

A tanítás másik útja, hogy az ismereteken túl a hittanoktató beszél arról is, hogy mit jelent pl. Jézus szavát elfogadni, megcselekedni. A diák megtanulja a szeretet kettős-egy parancsolatát:

Szeresd az Urat, a te Istenedet, és szeresd felebarátodat mint magadat! Az órán kívülről fújja a parancsolatot, de a szünetben erőszakkal elveszi a másik uzsonnáját, belerúg a gyengébb osztálytársába, kicsúfolja azt, aki szemüveges, vagy duci. Egy hittanjegybe ez is belefér, hogy kap egy rossz osztályzatot. Tornaórán a tanár elmagyarázza a távolugrás szabályait, a piros vonalra már tilos rálépni, onnan már ugrani kell. Ha a diák figyelmen kívül hagyja a tanár utasítását, és rálép a vonalra és úgy ugrik, nem kap jó osztályzatot. Miért lenne a hittan más?

És ez még mindig nem a hit, csak alkalmazása a megtanultaknak. A hit ott kezdődik, mikor a gyermek rádöbben arra, hogy amit az órán tanult, az tényleg úgy van. Isten valóban létezik, és ura ennek a világnak. Isten számot tart az életére, és előjön belőle, hogy akkor ő milyen kapcsolatban legyen Istennel. Bízson Benne? Bízsa Istenre az életét? Keresse az Isten akaratát? És amikor igennel válaszol erre a kérdésre, akkor születik meg a szívében a hit. Ritka az, amikor ez egy általános iskolással megtörténik, de nem lehetetlen. Ritka esemény, amely ajándék egy hitoktatónak. Éppen ezért ezt nem is tudjuk osztályozni.

Hittanon valami olyat tanítunk, ami még nincs, csak majd meglesz egyszer reménység szerint a gyermek szívében. Ami nincs, azt pedig osztályozni sem lehet. De azt igen, hogy mennyire kész az ismeretek elsajátítására, és annak alkalmazására. Az elsőt legtöbbször ötössel értékeljük, olykor négyessel. De mindig úgy, hogy a gyermeket bátorítsuk a még szorgalmasabb tanulásra. A másodikat, az alkalmazást legtöbbször szóban értékeljük: „*Ez nem volt helyes, ez nem volt szép, nem ezt tanultad*”. Olykor fejmosásban is részesül a gyermek, mert olyat tett, de nem elítélő jelleggel, hanem megbocsátólag. Néhányszor előfordult, hogy meg kellett szidnom egy diákot. Legtöbbje megértette és elfogadta. Ezzel le volt rendezve a dolog, nem tudta meg sem az osztályfőnök, sem a szülő. Helyreállt a rend, meglett az osztályban a békesség, és aki addig negatív módon szerepelt, elkezdett jól viselkedni. Ami újabb értékelést vont maga után – dicséretet. Mert mind a kettő jár a diáknak.

Így készülhet fel arra, hogy az élete fontos Istennek. Fontos, hogy mihez kezd vele. Mások javára él, Isten dicsőségére? Vagy mások kárára van az élete, és átkozzák miatta Istent?

Úgy szeretnénk volna idén is tanítani a gyermekeket, hogy életük végén, amikor Jézus értékeli és megítéli hitüket és cselekedetüket, akkor ezt hallják: „*Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, jöjj, és osztozz urad örömében!*” (Máté 25:23). Mert ez a legfontosabb, hogy Jézus megítéli hitünket, életünket, és milyen jó lesz azt hallani, hogy megdicsér: „*Jól van, jó és hű szolgám*”, és ott lehetek Vele örökké a menny dicsőségében.

Szalkay László

ELSŐ REFORMÁTUS OSZTÁLYOM

„*Arra születél, hogy ajándék legyél!*”

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy felkértek az 5.a osztály osztályfőnökének. Egy nagyon összetartó kis csapatot kaptam Ruckel Marika tanítónő gondoskodó szárnyai alól. A gyerekek lelkiismeretesek, figyelnek egymásra, és szívesen segítenek, hogyha szükséges. A különböző műsorokban lelkesen, bátran vesznek részt, - a sok fellépés, szereplés meghozta számukra a kellő rutint, így sokan közülük különösebb lámpaláz nélkül állnak színpadra. A mai világunkban rengeteg inger éri a gyerekeket, így nagyon fontos, hogy legyen mibe kapaszkodniuk, „irány és cél” legyen előttük. Úgy gondolom, a diákoknak egyénenként és az egész közösségnek is nagyon jót tesznek az áhítatok, hittanórák és a közös felkészülések a műsorokra.

Ez mind pluszt jelent a számukra, olyan kihívásokat, feladatokat, melyek pozitív értékeket, értékrendet mutatnak nekik. Örülök, hogy a része lehetek ennek a Közösségnek!

Farkas Eszter

EGY REFORMÁTUS OSZTÁLY BÚCSÚZÓ OSZTÁLYFŐNÖKÉNEK GONDOLATAI

Immáron 26 éve „működik” a Bíró Lajos Általános Iskolában minden évfolyamon a református osztály. Nyugalomba vonulásom előtti két évben abban a megtiszteltetésben részesülhettem, hogy osztályfőnök lehettem egy ilyen osztályban. Mindig szívügyem volt, hogy ezek a református osztályok megmaradjanak, és ennél nagyobb ajándékot nem kaphattam, hogy „belülről” is ott legyek és támogassam. Egy nagyszerű osztállyal sok közös alkalmunk volt, hiszen nem csak tanáruk, hanem kicsit lelki vezetőjük is lehettem. Közösen mentünk a reggeli áhítatokra, együtt voltunk templomi szerepléseken. Most pedig elérkezett a búcsú napja, elballagnak ebből az Iskolából, de tarisznyájukba más kincsek is, Isten ajándékai is bekerülnek. Jó, hogy van Refis osztály. Minden leendő Bírósna ajánlani tudom csak!

Így vallanak erről a mostani 8.A osztály diákjai:

Sipos-Szabó Zoltán: *"Tapasztalatból mondhatom, hogy jó refis osztályba járni. Egymással könnyebben tudunk beszélgetni, mindenkivel megtaláljuk az összhangot, ezáltal jó az osztályközösségünk. Én csak javasolni tudom a leendő elsős gyerekek szüleinek, hogy református osztályba írassák gyermeküket."*

Palyó Patrik: *"A hétfő reggeli áhítatok jók voltak hét-indításnak. A közös szereplések összefogták az osztályt és jobb lett általuk az osztályközösség."*

Bartha Tünde Ilona: *"Hitet adott és családot - egy második családot! Megtanultam hinni másokban, abban, hogy mindig tudunk változni, és mindig meg tudnak lepni. Szeretetet és bizalmat is kaptam mindezek mellé."*

Herpai Dénes: *"A református osztályban 8 év alatt megtanultam bizni, hinni Istenben, és ha valami rossz történt, tudtam Őrá támaszkodni."*

Nagyon büszke vagyok rájuk, és azokra is, akik szavait itt most nem olvashatjuk. Csatlakozva Zoli gondolataihoz, én is szívből "javaslom" és biztatom a kedves Szülőket, éljenek a lehetőséggel, fogadják el ezt az ajándékot!

Áldást! Békességet!

Szeretettel: Engelhardtné Kálmán Éva 8.A osztályfőnöke

MENJ KI FÖLDEDRŐL...

Lassan két éve szolgálok a Szigetszentmiklós-Kossuth utcai gyülekezetben. Az első évem a gyakorlati évem volt, amikor még félig az egyetemen, félig a gyülekezeti életben vettem részt. A második évben értem el odáig, hogy végre láttam, mit tehetek, miben lehetek szolgálatára ennek a Gyülekezetnek, és épp hogy elkezdenénk beleállni ebbe a szolgálatba, mennünk kell.

Októberben végeztem a tanulmányokkal, és két hónapi útkeresés után eljutottam odáig, hogy már nem tanulni, hanem szolgálni szerettem volna. Mint Ábrám és Száraj Háránban, kezdtük annyira otthonosan érezni magunkat: biztos helyen, biztos cél felé haladva. Majd decemberben jött az a bizonyos telefonhívás... Kiskunlacházán szükség van ránk.

Nem ez volt az első megkeresésünk, hiszen a Tököli gyülekezet is keresett lelkészt magának, de nem mentünk, mert nem akartunk menni még. Hiszen láttuk, hogy itt szükség van ránk. Erre érkezett a felkérés

Esperes Úrtól: szüksége van egy beosztott lelkészre, mert a Lacházi gyülekezet beosztott lelkész nélkül marad a tanév végére... Ez az elhívás úgy sújtott le ránk, mint derült égből a villámcsapás: egyfelől semmi kedvünk nem volt távozni, főleg elhatározás nélkül, azonban a közegyházi érdek mellett a mi kedvünk nem sokat nyom a latba.

Be kellett látnunk, hogy egy Esperes mellé szükség van beosztott lelkészre, ahogy ezt a Kossuth-utcai Gyülekezet is megtapasztalhatta, amíg Villányi Péter esperesként szolgált itt. Azt is be kellett látnunk, hogy nincs sok választási lehetőség az Egyházmegyében, hiszen beosztott lelkészek, elég kevesen vagyunk, és ha nem mi, akkor mások lennének ugyanebben a helyzetben.

Mindezek után be kellett látni, hogy itt nincs kifogás, nincs fellebbezés, ennek meg kell történnie, és ha másért nem is, Isten akaratából. Körülbelül így tudom elképzelni Ábrám és Száraj állapotát, amikor a biztos megélhetésben, a gazdagságban megszólítja Isten őket, és ezt mondja: *Menj ki földedről és rokonaid közül, és menj arra a földre, amelyet mutatok neked.*

Ábrám és Száraj semmi biztosat nem tudott az Ígéret Földjéről, csak azt, hogy Isten oda vezeti őket. Mi is hasonlóan voltunk. Nem tudtunk semmi biztosat, se a gyülekezetről, se az ottani szolgálatról, csak azt, hogy oda kell mennünk, akár tetszik, akár nem. Azóta voltunk ott bemutatkozni, és bár az ottani közösség, az ottani szolgálat tetszik, nehéz ily váratlanul itt hagyni ezt a közösséget, hiszen annyira a szívünkhöz nőtt. Hálásak vagyunk a sok ajándékért, melyeket a Gyülekezet által kaptunk, hálásak vagyunk, hogy ennyi mindenkit megismerhettünk, az együtt megküzdött harcokért, a közös szolgálatokért, de búcsút kell vennünk.

Nem feledkezünk meg erről a Gyülekezetről, nemcsak első szolgálati helyünk, de első közös otthonunk is ez a gyülekezet volt. És ha a világra azt mondják, hogy milyen kicsiny, Református Egyházunk még annál is kisebb, biztosan fogunk még találkozni. A közösséget továbbra is hordozzuk gondolatban és imádságban.

Gunyits Ottó + Gunyitsné Hosszú Lilla

VIZSOLYBÓL

Kedves Szigetszentmiklósi Testvérek!

Nagy öröm, reménység és megerősítés, hogy a Testvérek hírt adtak hűséges szeretetükről, kicsiny Abaúji szolgálataink számontartásáról. Életünk és közösségünk gyakran küzd sorsunk ama meghatározottságával, hogy Magyarország peremterületén vagyunk egy mélyszegénységben élő faluban, ahol a missziós szolgálatunk is társadalmi peremhelyzetben (anyagi, szellemi és sokszor lelki ínségben) található.

A szigetszentmiklósi Testvéreink támogatása, imádsága és közösségvállalása oldja ezt a peremhelyzetet, erőt ad a küldetésünk vállalásához, ismét figyelmeztet bennünket, hogy Isten előtt minden gyülekezet értékes, fontos, megtartásra és megújulásra való!

Vigasztaló és pártfogó jelenlétetek a Szentlélek Úristen gyümölcse! Nagyon nagy hálaival gondolunk rátok, és nagy szeretettel köszöntünk benneteket Isten Igéjével: „*Nem feledkezik meg a szegények kiáltásáról*” (Zsolt. 9:13)

Üdvözlettel és szeretettel: Kovács Zsolt Levente és a vizsolyi gyülekezet

EGY IGAZ TÖRTÉNET A SZENTLÉLEK MUNKÁJÁRÓL

(Részlet a Kút völgyi Idősek Otthona történetéből)

2017. nov. 22-én történt. Hideg volt, nem volt fűtés. Csomagoltam, mert a Szent János Kórház belgyógyászati osztályán kellett jelentkeznem vércukor beállítás miatt. Reggel korán telefonált a főorvos, hogy jól öltözzek fel, mert nem lesz fűtés 3 hétig. Igyekeztem összepakolni. Nővéri segítségem nem volt. Megszédültem, a fejem a fűtőtestnek ütközött, majd onnan vissza a TV-asztalnak, a TV-nek és ismét a fűtőtestnek. Ömlött a vér fejből. Az asztal alatt csúszva telefonáltam. Jött a főnővér, jöttek a segítők, és már a mentők is jelen voltak.

Nem kell vinni semmit – mondták, mert bevarrnak és rögtön visszajövök. Papucs, kis zokni, véres pizsama, kis tréning felső volt rajtam. Kéztörölt tartottam a fejemhez. A fekete vászontászkám gyorsan magamhoz vettem. WC-papírt, papírtörölt és a mobiltelefonomat a töltőjével tettem bele. Ez a táska mindig velem volt, ha elmentem. Kívülről az unokáim fényképe, valamint a lányomé és a vejemé. Ez volt az életem. A főnővér 2 inzulint dobott a táskába. Nem értettem semmit, mit miért. Jézus végtelen szeretete ölelt át. Semmilyen gonosz gondolat, rossz érzés nem volt.

Indulás! A főbejáraton kimentünk és az ajtó bezáródott. Kinn kb. 20 percet kellett várni, míg a mentős kitöltötte a papírokat. Ott ültem, vártam, fáztam. „*Nincs egy takarójuk, uram?*” „*Nincs, nem hoztunk*” - hangzott a rideg válasz. A beutaló az agysebészeti ambuláns kezelésre szól, itt van közel.

Bevittek az operációs előkészítőbe.

„*Mi a neve? Honnan jött?*”

„*A Kútvolgyi Öregek Otthonából.*”

„*Ejha! Mi történt? Nézzük csak. Betört a koponyája. Most körülvágom a haját, és kap néhány injekciót.*”

Nem félttem, Jézus szeretete élt bennem. Kitoltak az agysebészeti ambulanciához a folyosóra. Kb. fél 12-kor szólítottak. Összevarrták fémkapcsokkal a fejem, és egy plasztik dobozt tettek rá.

„*Ki utalta ide?*”

„*A Kútvolgyi Idősek Otthona*” - válaszoltam.

„*Sok inzulint kap, tudja?*”. „*Nem tudom*” - feleltem. „*Nincs beállítva, felülvizsgálati javaslatot teszek az Otthonnak. Kész van!*” Kitoltak az ambulancia folyosójára a hordágyon. Igen kényelmetlen volt, de imádkoztam. Az ajtó ki-be lebegett, fújta a szél, keltek-jártak a vizsgálatra jelentkezők, kontrollra érkezők. Nagyon sok ember. Du. 3 óra, még nem szólítottak. Telt az idő, türelmesen vártam. 4 óra – 5 óra – 6 óra – 7 óra – semmi. A barátnőm, Klári – igazi keresztyén testvér -, felhívta az Otthont. Érdeklődött, hol vagyok, mi történt velem. Válasz: csak rokonoknak adunk felvilágosítást, és különben is az Intézet nem betegszállító vállalkozás, és lecsapta a kagylót. A leányom az USA-ból telefonált. Válasz: itt 24 óras a műszak. 9 óra felé egy kedves hölgy azt

mondta, hogy 3 órán belül elviszik a beteget, ő gyakran van itt, ne féljek.

Isten Szentlelke munkálkodott. Csoda! Egy jó lelkű férfi fölém hajolt. Betakart műbőr kabátjával, és egy nagy szelet májas kenyeret adott innivalóval. „Egye meg” - mondta. „Nem fogadhatom el – rebegtem -, nincs pénzem. Semmim sincs, amit adhatnék. Idősek Otthona tart el!”. „Nem kell fizetni!” - hangzott a válasz. Lukács evangéliumából idézett. Így imádkozzatok!

Ó, Istenem. Boldog voltam, hogy a Teremtő ajándékot adott. A földi világ földi poklát láttam, és átéreztem minden mélységét, ahol a Sátán lakóhelye volt. Átéreztem, mi az, nem embernek lenni! Isten angyalai vívták a harcot a Gonosz minden tagjával.

Jézus Szent Lelke újból ránk szállt. Nyílik az ajtó, két Teréz-rendi apáca jön be rajta. Beteget hoztak az utcáról. Hajléktalanok. Isten segítségét kéri. Kérdeztem: *Imádkozhatunk együtt?* Válasz: *Igen, boldogan* – felelte a fiatalabbik.

Ó, Jézusom, áraszd ránk Szent Lelked! Jött a csoda. Éjjel 3 óra 10 perc, és érkezik a mentő. Fél 4-re az Otthonban voltam. 17 óra telt el! „*Uram, Veled töltöttem ezt az időt is*”. Élő bizonyágtevője vagyok, hogy Jézus Krisztus ma is él, itt van köztünk. Bizonyíték: Fejem betört - életben maradtam. Az ellenségeskedést a javamra fordította. Megállították a vérzést a nyaki ütőérnél, ember ilyenre nem képes.

Kedves Nagytiszteletű Úr! Ezt mind átéltem, nem mese, vagy képzelet. Ébren voltam, kommunikáltam, beszéltem. Aki meg szeretné ismerni Jézust, imádkozunk érte! Életem egy darabja, fogadja szeretettel!

dr. Lévy Jolán

**Kérjük, aki teheti, adója 1 %-át ajánlja fel az Alapítványunknak,
illetve énekarunknak! Köszönjük!**

**Hajnalcsillag Alapítvány 19185679-1-13
Szigetszentmiklósi Máté János Református Énekar Közhasznú
Egyesület 18714746-1-13**

Egyházközségünk számlaszáma: 11742252-20019718

LEPRAMISSZIÓ

Tisztelt Támogatónk!

„Nincsenek ujjaim, hiányzanak a munkában” - mondja Josianne, aki a kelet-kongói Kivuban él édesanyjával, Jozefinnel egy kis szalmakunyhóban. A kilátás gyönyörű a környező hegyekre, de az ő életük nagyon nyomorúságos. Néhány matrac, egy kis tűzrakó hely – és egy alvó kisgyermek.

„1970-ben születtem ezen a hegyen. Szóba sem került, hogy tanuljak, a házimunkában segítettem. 17 éves koromban foltok jelentek meg a bőrömön. Fogalmunk sem volt, hogy mik ezek. Ezek a foltok érzéketlenek voltak, majd később terjedtek. Fekélyek is megjelentek. Kórházról kórházra mentem, de nem tudtak segíteni. Csak 6 éve kaptam megfelelő gyógykezelést. Közben néhány ujjamat elvesztettem a kezemen és a lábamon.”

A férje elkergette, így került az édesanyjához, aki maga is leprabeteg volt. Amikor láthatók lettek rajta a lepra jelei, a szomszédai eltűntek. Senki nem köszönt neki, és elkerülték. „Miután gyógykezelést kaptam, előbújtak a szomszédaim. Ma már arra is megkérnek, hogy vigyázzak a gyermekeikre, amíg ők a földeken dolgoznak. Ez a kicsi is az egyik szomszédé.” - mutat az alvó gyermekekre.

Hogy tud egy 4 négyzetméteres kunyhóban két személy megélni? Csak néhány takaró, pár edény és serpenyő minden tulajdonuk. Josianne megtört tekintete még mosolya ellenére is elárulja, mennyi szenvedés áll mögötte viszonylag a fiatal kora ellenére is.

A Lepramisszió a Testvérek segítségével viszi a gyógyítást a hozzá hasonló szenvedőknek, közben pedig vigasztalást, reményt és szeretetet is. Hálásan köszönjük, ha mindehhez hozzájárul adományával!

Isten áldja meg! Tisztelettel és szeretettel:

Rjskóné Fazekas Márta a Magyar Lepramisszió igazgatója

ANYAKÖNYVI HÍREK (május-június)

Házasságot kötöttek:

*Dr. Bordács János és Burján
Boglárka*

Kereszteltük:

Tóth László és Tiba Andrea fiai:

Lázár és Milán,

Szöke Ágoston és Nyéki

Gabriella Nikoletta fia:

Ágoston,

Gyurián Mihály és Vörös

Alexandra leánya: Imola

Natália,

Kalmár Ottó és Szabó Kitti

leánya: Lotti,

Szlamen Viktor és Szabó Renáta

fia: Milán,

Vajna Dávid és Sallai Adrienn

fia: Ábel,

Révész Tamás és Szabó Adrienn

leánya: Hanna

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett
reménységgel búcsúztunk:

Török Péterné sz. Ender Ilona

84 éves.

Becz Józsefné sz. Hollósi Anna

90 éves.

Vaszkó Istvánné sz. Garbacz

Julianna 88 éves

korában elhunyt testvéreinktől.
Isten Igéje nyújtson vigasztalást
a gyászolóknak:

*„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.”
(90. Zsoltár 1. vers)*

NYÁRI ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Kedd: 18.00 házi imaóra
(Madách u. 14.)

Szerda 17.30 Énekkar

Csütörtök: 18.00 Bibliaóra

Péntek: 17.30 Énekkar

Szombat: 17.00 ifi-óra

Vasárnap: 10.00 Istentisztelet

HIVATALI ÓRÁK

Kedd: 9.00-12.00

Csütörtök: 9.00-12.00

illetve telefonon történt

megbeszélés alapján:

+36/24-465-753, +36/20-404-8336

**Weblapunk a következő címen
tekinthető meg:**

www.szszm-reformatus.hu